

Kazimierz Rychlicki, st. sierż. (1900 - 1976)

Żołnierz 30 Pułku Strzelców Kaniowskich. Urodził się 13 stycznia 1900 roku w miejscowości Solec, powiat Gostynin, woj. warszawskie. W 1916 roku wstąpił do P.O.W. rej. IV, Gostynin-Kutno, majora Kucharskiego, ps. "BRAUN", przechowując dla tej organizacji broń i amunicję. W listopadzie 1918 roku brał udział w rozbrajaniu Niemców i pozostał w wojsku, służąc w 30. Pułku Strzelców Kaniowskich. Po skończeniu służby obowiązkowej pozostał w wojsku na podoficera służby zawodowej w stopniu plutonowego.

W 1939 roku jako st. sierżant brał udział w walkach przeciw armii hitlerowskiej. Walczył w szeregach swojego macierzystego 30-go PSK w armii gen. Juliusza Rómmla na szlaku Wieluń, Warta, Zduńska Wola, Łowicz, Sochaczew, aż do obrony Warszawy. Dowodził taborami pułku podczas odwrotu do Warszawy, zapoczątkowanego już 3 września 1939 (30 PSK był wyprowadzony na dalekie przedpole Warty). 7 września, ok. godz. 18, dowodził w czasie starcia z oddziałem niemieckich motocyklistów w okolicy m. Stryków. W okolicy m. Głowno stoczył kolejną potyczkę, rankiem 8 września przebił się z oddziałem na Łowicz. W przebraniu (płaszcz) oficera przejął dowodzenie nad przeprawą przez Bzurę k. Sochaczewa. Zorganizował ją, doprowadził do naprawy uszkodzonej drogi i utrzymał przeprawę przez całą noc. O świcie 9 września ruszył w kierunku Warszawy. Za czyny te otrzymał Krzyż Walecznych. Po wojnie w uzgodnieniu (?) z ppłk. Stanisławem Rutkowskim (ostatnim dowódcą 30 PSK) i płk. Czesławem Błońskim został także sporządzony wniosek o nadanie orderu Virtuti Militari, ale wniosek ten nie został (?) złożony. W czasie okupacji był członkiem Z.W.Z. "A.K." OKR. VII. REJ. VII. zgr. "OBROŻA", ps. "JAWOR". Zmarł 1 kwietnia 1976 r. w Warszawie. Pochowany został na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach, w Warszawie.

Źródło: materiały własne, dokumenty dotyczące odznaczeń